

Čís. 5914.

Ak svedok, ktorého obžalovaný navádzal ku krivému svedectvu, pred súdom skutočne krive svedčil, nebol však pre nejakú zákonnú príčinu sprisaháný a v dôsledku toho bol uznaný vinným nie krivým svedectvom, ale len prečinom nadržovania podľa § 374 tr. zák., je činnosť obžalovaného ako návodcu, aj keď jeho úmysel smeroval tiež k činu podľa § 69, čís. 1, § 374 tr. zák., v ideálnom súbehu so zločinom podľa § 222 tr. zák.; preto treba jeho čin v smysle § 95 tr. zák. kvalifikovať za zločin podľa § 222 tr. zák.

(Rozh. zo dňa 29. mája 1937, Zm IV 259/37.)

Najvyšší súd v trestnej veci proti A. a spol. pre prečin nadržovania atď. zamietol zmätočnú sťažnosť obžalovaného B.

Z d ô v o d o v:

Zmätočnú sťažnosť z dôvodu zmätočnosti podľa § 385, čís. 1 a) — c) tr. p. — správne len podľa čís. 1 b) a c), — uplatňuje sťažovateľ s odôvodnením, že keď svedkyňa P. na návod sťažovateľa falošne, avšak neprisažne vypovedala v trestnej veci pred súdom, a keď preto bola pre prečin nadržovania podľa §§ 374, 376 tr. z. odsúdená, tak čin sťažovateľov nemôže byť kvalifikovaný podľa § 222 tr. z., ale len podľa § 69, čís. 1 a § 374 tr. z. V tomto prípade však je — vraj — sťažovateľ beztrestný podľa § 378 tr. z., lebo v tej trestnej veci, v ktorej sťažovateľ navádzal svedkyňu k nadržovaniu trestnému činu, konal sťažovateľ aj v prospech svojej manželky, teda v prospech svojho príslušníka podľa § 78 tr. z. Zmätočná sťažnosť v tejto časti je bezzákladná.

Ku skutkovej podstate zločinu podľa § 222 tr. z. stačí, keď pachateľ úmyselne koná v tom smere, aby svojím vlivom spôsobil u svedka rozhodnutie, že složí krivé svedectvo, a nepatrí už ku skutkovej podstate tohoto deliktu, aby svedok krivé svedectvo pred súdom aj skutočne složil. Keď sa svedok ovšem dá pohnúť ku krivému svedectvu a skutočne svedčí takým spôsobom, že v jeho čine sú dané všetky skutkové prvky zločinu alebo prečinu krivého svedectva podľa §§ 213—218 tr. z., ide u svodcu o návod podľa § 69, č. 1 tr. z. k týmto trestným činom. Keď však v súdenom prípade sťažovateľom svádzaný svedok krivo svedčil, ale nebol pre určitú zákonnú príčinu (§ 221, č. 6 a § 222, č. 2 tr. p.) sprisaháný a nebol preto ani vinným uznaný podľa § 213 tr. z., ale len podľa § 374 a § 376 tr. z., táto okolnosť je pre skutkovú podstatu zločinu podľa § 222 tr. z. úplne ľahostajná, lebo aj v prípade, že bol daný úmysel sťažovateľa tiež k činu podľa § 69, č. 1 a § 374 tr. z., prichádza v úvahu § 95 tr. z. V súdenom prípade je činnosť sťažovateľa ako návodcu ku prečinu podľa § 374 tr. z. v ideálnom súbehu so zločinom podľa § 222 tr. z. a bolo preto treba v smysle § 95 tr. z. vziať u sťažovateľa ťažšiu kvalifikáciu podľa § 222 tr. z.

Nemýlil sa preto vrchný súd, keď činnosť sťažovateľa kvalifikoval podľa § 222 tr. z. a nie podľa § 69, č. 1 a § 374 tr. z. a nezapríčinil teda zmätok podľa § 385, čís. 1 b) tr. p. sťažovateľom vytýkaný.

Čís. 5915.

Neľze-li uznať obžalovaného vinným zločinom násilného smilstva (§ 232 tr. zák.) pre nedostatok zákonnitého súkromného návrhu, treba čin jeho posúdiť s hľadiska prečinu neoprávneného porušenia osobnej slobody podľa § 323 tr. zák.

(Rozh. zo dňa 31. mája 1937, Zm IV 140/37.)

Najvyšší súd v trestnej veci proti A. pre zločin násilného smilstva následkom zmätočnej sťažnosti verejného žalobcu vyniesol rozsudok, ktorým zmätočnej sťažnosti vyhovel, rozsudok vrchného súdu na základe dôvodu zmätočnosti podľa § 385, č. 1 a) tr. p. zrušil a uznal obžalovaného vinným prečinom neoprávneného porušenia osobnej slobody podľa § 323, odst. 1, 3 tr. z.

Z dôvodov:

Proti oslobodzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu podal verejný žalobca zmätočnú sťažnosť z dôvodu zmätočnosti podľa § 385, č. 1 a) tr. p.

Odvolací súd zrušil rozsudok prvého súdu, ktorým bol obžalovaný uznaný vinným v zločine podľa § 232, čís. 1 tr. z. a oslobodil obžalovaného na základe § 326, čís. 3 tr. p., lebo návrh v smysle § 110 a 238 tr. z. podala len sama poškodená, ktorá v kritickej dobe nedosiahla ešte 16. rok svojho veku, nebolo tu tedy návrhu podaného osobou podľa § 113 tr. z. oprávnenou.

Nižšie súdy zistily, že obžalovaný dňa 31. decembra 1934 v P., predstierajúc, že je detektív z B., odstránil M. z izby hotelu, kde tento s poškodenou spal, potom uzamknul dvere izby, kľúč uschoval k sebe, šiatkom zaviazal ústa poškodenej, aby nemohla kričať, ruky jej skrížil na chrbát, aby sa nemohla brániť, sadol si jej na nohy, strhol jej kalhoty a násilím rozťahnuv kolenami nohy poškodenej, vykonal na nej súlož.

V tomto skutkovom stave sú zahrnuté náležitosti nielen skutkovej podstaty § 232 tr. z., ale aj ľahšieho trestného činu podľa § 323, odst. 1 a 3 tr. z., lebo obžalovaný poškodenú proti jej vôli a tedy proti právu zbavil osobnej slobody, pri čom spáchal na nej aj násilné smilstvo, tedy iné násilie.

Ponevác prečin podľa § 323 tr. z. není viazaný k súkromnému návrhu, nebránil nedostatok takého zákonnitého návrhu odsúdeniu obžalovaného pre tento čin a odvolací súd, pokiaľ vôbec oslobodil obžalova-